

+

Bor der får på Katholt ?

1

Ja

Nej

+

Er stuehuset på Katholt malet hvidt ?

2

Ja

Nej

+

Er suppeterrinen ternet ?

2

Ja

Nej

+

Må alle kun få én portion suppe ?

2

Ja

Nej

+

Går suppeterrinen helt ned over Emils øjne ?

1

Ja

Nej

*

Nu ved ud, hvem der boede på Katholt: Far Anton, mor Alma, lille Ida, Alfred og Line. Men så var der også to heste, et par stude, otte køer, tre grise, ti får, femten høns, en hane, en kat og en hund. Og så naturligvis Emil. Katholt var en nydelig, lille gård med et rødmalet stuehus, der lå på en lille høj mellem æbletræer og syrener. Rundt om lå marker og enge og en sø og en stor, stor skov. Der ville have været fredeligt og roligt på Katholt, hvis Emil ikke havde været der. Altid finder han på skarnstreger, den dreng, sagde Line. Og hvis han ikke finder på skarnstreger, så sker der alligevel så meget med ham. Jeg har aldrig kendt magen til knægt. Emils mor tog ham i forsvar. Åh, det er slet ikke så slemt, sagde hun. I dag har han kun knebet Ida én gang og væltet kaffefløden, det er det hele og jaget katten rundt om hønsehuset for resten! Men jeg synes nu alligevel, han begynder at blive roligere og mere artig. Emil var ikke ondsksfuld, det kunne man absolut ikke sige. Han kunne så godt lige både Ida og katten. Men han var nødt til at knibe Ida lidt, ellers havde hun ikke givet ham sin sirupsmad, og katten jog han kun efter i al venlighed, fordi han ville se, om han kunne løbe lige så hurtigt som en kat. Men det forstod katten jo ikke. Det var den syvende marts, Emil opførte sig så pænt og kun kneb Ida én gang og væltede kaffefløden og jog efter katten. Nu skal du høre om andre dage i Emils liv, hvor der skete mere, enten det nu var, fordi han fandt på skarnstreger, som Line sagde, eller det bare gik sådan, fordi der altid skete så meget med ham. Vi kan jo begynde med den dag skulle de have suppe til middag på Katholt. Line havde hældt suppen over i den blomstrede suppeterrin, og de sad alle sammen rundt om bordet i køkkenet og spiste suppe. Navnlig spiste Emil suppe. Han kunne så godt lide suppe, det kunne man tydeligt høre, når han spiste. Er du nødt til at slubre sådan? spurgte hans mor. Ellers ved man jo ikke, det er suppe, sagde Emil. Alle sammen måtte de spise, så meget de kunne, og til sidst var terrinen tom. Der var kun en lille mundfuld suppe tilbage på bunden. Den ville Emil have, og den eneste måde, han kunne nå ned til den på, var ved at stikke hovedet ned i suppeterrinen og labbe den op med tungen. Det var lige, hvad Emil gjorde, og de kunne tydeligt høre, hvor han labbede suppe i sig derinde. Så ville Emil trække hovedet op igen, men vil du tænke dig, han

kunne ikke! Det sad fast. Emil blev bange og sprang op fra bordet, og dér stod han med suppeterrinen som en hætte over hovedet! Den gik helt ned både over øjne og ører på ham. Han rev og sled i terrinen og hylede i vilden sky. Line blev også urolig. Vores fine suppeterrin! sagde hun. Vores fine, blomstrede suppeterrin! Hvad skal vi nu have suppe i? Når Emil var inde i suppeterrinen, kunne man jo ikke have suppe i den, så meget forstod hun da, selv om hun ikke forstod så forfærdelig meget. Emils mor tænkte nu mere på Emil.